Sygn. akt **OS 7/2020**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie

z dnia (…) r.

w składzie:

Przewodniczący:	r.pr. Jerzy Piskorski
Sędziowie:	r.pr. Anna Jakubowska-Rybczyńska - sprawozdawca
	r.pr. Olimpia Marcewicz
Protokolant:	aplikant radcowski – Tomasz Toruń

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (…) r. sprawy ze skargi (…) na postępowanie radcy prawnego (…) na skutek odwołania z dnia (…) r. - wniesionego w dniu (…) r. - od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) r., sygn.akt RD-(…) o odmowie wszczęcia dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 75) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o odmowie wszczęcia dochodzenia

Przewodniczący:	Członkowie:	
Jerzy Piskorski	Anna Jakubowska-Rybczyńska	Olimpia Marcewicz

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu jawnym w dniu (…) roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie rozpoznał sprawę ze skargi Pana (…) na postępowanie radcy prawnego (…) na skutek odwołania – datowanego na dzień (…) roku, wniesionego do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (…) roku – od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia z (…) roku, sygn. akt RD-(…) o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie z uwagi na brak znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie ustalił, co następuje:

W dniu (…) roku do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga Pana (…) dotycząca postępowania radcy prawnego (…). W uzasadnieniu pisma Skarżący

podniósł, że wspomniany radca prawny reprezentujący Spółdzielnię Mieszkaniową „(…)" w (…) (zwaną w dalszej części „Spółdzielnią") w piśmie procesowym z dnia (…) roku - sporządzonym w toku postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Rejonowym (…) w (…) z siedzibą w (..) Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego - nie przedstawiając żadnych dowodów miał go oskarżyć o działanie na szkodę Spółdzielni. Zdaniem Skarżącego w powołanym piśmie radca prawny (…) miał go oskarżyć, iż złożone do Prokuratury Rejonowej w (…) zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez członków Zarządu Spółdzielni przy rozstrzyganiu przetargu jest działaniem na szkodę Spółdzielni oraz dokonywać oceny czynów osób, wobec których kierowano podejrzenia w toczącym się postępowaniu karnym. Skarżący zarzucił, że radca prawny (…) dopuścił się przewinienia sprzecznego z prawem, zasadami etyki i godnością zawodu. Ponadto, podkreślił że jego dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego określonym w art. 64 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych oraz art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Do skargi dołączono kserokopię pisma procesowego z dnia (…) roku zatytułowanego „odpowiedź na wniosek", o którym mowa w uzasadnieniu skargi oraz pełnomocnictwa z dnia (…) roku udzielonego przez Spółdzielnię radcy prawnemu (…).

W odpowiedzi na skargę radca prawny (…) – w piśmie z dnia (…) roku – podniósł, że skarga jest bezzasadna. W uzasadnieniu pisma wyjaśnił, że Skarżący pismem z dnia (…) roku skierowanym do Zarządu Spółdzielni wniósł o sporządzenie i przesłanie mu kserokopii uchwały nr 3 Rady Nadzorczej z dnia (…) roku wraz z załącznikami oraz faktur wystawionych na rzecz Spółdzielni przez jednego z przedsiębiorców za oznaczony okres, jednakże Zarząd po konsultacji z Radą Nadzorczą odmówił spełnieniu zadość żądaniu Skarżącego. Jako podstawę odmowy udostępnienia wskazano art. 18 § 3 ustawy z dnia 16 września 1982 roku – Prawo spółdzielcze, gdyż w ocenie Zarządu działalność wnioskodawcy była sprzeczna z interesem Spółdzielni i ukierunkowana na wyrządzenie jej znacznej szkody. Radca prawny (…) podniósł, że Skarżący wobec odmowy udostępnienia mu wnioskowanych danych wniósł do Sądu Rejonowego (…) w (…) z siedzibą w (…) Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego o zobowiązanie Spółdzielni do udostępnienia dokumentów wymienionych w sporządzonym przez niego piśmie z dnia (…) roku. W następstwie, w odpowiedzi na wspomniany wniosek - działając w imieniu i na rzecz Spółdzielni - pismem procesowym z dnia (…) roku radca prawny wniósł o oddalenie wniosku Skarżącego, jak też przedstawił argumentację zgodną ze stanowiskiem klienta w zakresie obawy działania na szkodę Spółdzielni w oparciu o treść art. 18 § 3 ustawy z dnia 16 września 1982 roku – Prawo spółdzielcze. Radca prawny wyjaśnił, że Zarząd Spółdzielni miał uzasadnione podejrzenie, że Skarżący chce wykorzystać pozyskane informacje w celach sprzecznych z interesem Spółdzielni co doprowadzi do wyrządzenia jej szkody, a na poparcie tego stanowiska wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów zarówno osobowych, jak i dowodów z dokumentów z akt sprawy toczącej się przed Komendą Powiatową Policji w (…) pod sygn. akt (…). Uwzględniając przedstawiony stan faktyczny radca prawny (…) podkreślił, że prezentując stanowisko zawarte w piśmie z dnia (…) roku kierował się interesem klienta, w oparciu o informacje przez niego przekazane, natomiast ocena czy działanie Skarżącego skierowane przeciwko Spółdzielni było nakierowane na wyrządzenie jej szkody pozostawała w gestii sądu w oparciu o treść art. 233 k.p.c. Zdaniem radcy prawnego stanowisko procesowe przez niego przedstawione znajdowało uzasadnienie w treści art. 18 § 3 ustawy z

dnia 16 września 1982 roku – Prawo spółdzielcze oraz było poparte dowodami, dlatego też nie godziło w zasady przewidziane Kodeksem Etyki Radcy Prawnego oraz nie było sprzeczne z prawem lub godnością zawodu. Dodatkowo radca prawny zauważył, że w przeciwnym wypadku ograniczeniu ulegałaby wolność słowa fachowego pełnomocnika i możliwość reprezentowania klienta w toku postępowania sądowego i przedstawienia twierdzeń negujących zasadność roszczeń strony przeciwnej. W załączeniu pisma stanowiącego ustosunkowanie się do zarzutów radca prawny przedłożył wniosek Skarżącego z dnia (…) roku; pismo Spółdzielni z dnia (…) roku oraz pismo procesowe sporządzone w imieniu Spółdzielni z dnia (…) roku.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem z dnia (…) roku, sygn. akt RD-(…), odmówił wszczęcia dochodzenia odnośnie zarzutów opartych na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.; dalej „u.r.p.") w zw. z art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku (dalej KERP) z uwagi na niepopełnienie przewinienia dyscyplinarnego tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podkreślił, że w świetle przeprowadzonych czynności sprawdzających oraz zgromadzonych w sprawie dokumentów postępowanie radcy prawnego (…) nie wypełniało dyspozycji art. 64 ust. 1 u.r.p. w zw. z art. 38 KERP, a zatem brak było podstaw do przypisania radcy prawnemu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podkreślił, że zgodnie z art. 38 ust. 1 KERP radca prawny korzystając przy wykonywaniu zawodu z wolności słowa i pisma nie może przekraczać granic określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. W myśl z kolei art. 38 ust. 3 KERP nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta, natomiast wedle treści art. 38 ust. 4 KERP odpowiada za formę i treść pism procesowych i innych dokumentów przez siebie sporządzonych w związku ze świadczoną pomocą prawną. W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie kwestia, czy Skarżący swoim działaniem może wyrządzić Spółdzielni szkodę czy nie podlegała jedynie ocenie organu orzekającego, a w ramach toczącego się sporu każda ze stron ma prawo do wyrażenia swojej argumentacji. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie przyjął, że z treści pisma z dnia (…) roku nie można wywodzić, że radca prawny naruszył granice wolności słowa, ale prezentował jedynie merytoryczne stanowisko swojego klienta, ustosunkowując się do wniosku Skarżącego, tym samym nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności dyscyplinarnej określone w art. 38 KERP.

Od powyższego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) roku o odmowie wszczęcia dochodzenia Skarżący, pismem datowanym na dzień (…) roku – wniesionym do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie dnia (…) roku - wniósł odwołanie. W jego uzasadnieniu Skarżący wniósł o uchylenie postanowienia i ponowne wnikliwe rozpatrzenie sprawy. Podniósł, że z zaskarżonego rozstrzygnięcia w jego ocenie można wnioskować, że radca prawny może rozpowszechniać niepoparte dowodami oskarżenia, a radca prawny (…) świadomie dopuścił

się naruszenia art. 38 ust. 1 i 3 KERP. Skarżący podkreślił, że radca prawny występuje w sprawie w imieniu Zarządu Spółdzielni, a nie na rzecz Spółdzielni, natomiast sformułowane przez niego oskarżenia godzą w jego dobre imię jako osoby znanej w społeczności spółdzielczej, członka Spółdzielni od (…) roku. Skarżący ponownie odniósł się do treści pisma procesowego z dnia (…) roku sporządzonego przez radcę prawnego podnosząc, że twierdzenie o działaniu przez niego na szkodę Spółdzielni „to jawne oszczerstwo" i kwestionowanie jego praw obywatelskich. Skarżący zwrócił uwagę, że każdy obywatel RP ma prawo – w sytuacji gdy zachodzi podejrzenie popełnienia przez kogokolwiek czynów niezgodnych z prawem – do powiadomienia odpowiednich organów ścigania, co nie jest przestępstwem w świetle obowiązującego prawa. Na dowód, że oskarżenia radcy prawnego były chybione Skarżący przedłożył kopię postanowienia Sądu Rejonowego (…) w (…) Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego z dnia (…) roku w sprawie o sygn. akt LU VI Ns Rej. KRS (…), w którym zobowiązano Spółdzielnię do przekazania Skarżącemu wnioskowanych przez niego dokumentów. W świetle powyższego w ocenie Skarżącego, radca prawny (…) swoją postawą dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego.

W trakcie posiedzenia przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) roku Skarżący podtrzymał, iż nie zgadza się z rozstrzygnięciem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, powtarzając dotychczas prezentowane stanowisko w oparciu o treść pisma procesowego z dnia (…) roku sporządzonego przez radcę prawnego (...).

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie, a ściślej zarzuty w nim sformułowane nie zasługują na uwzględnienie.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje, iż nie istnieją obiektywne podstawy uzasadniające wszczęcie dochodzenia w sprawie ze skargi Pana (…) na postępowanie radcy prawnego (…). W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie radca prawny (…) dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego. W konsekwencji powyższego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie przyjął i podzielił w całości ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie poczynione w toku przeprowadzonego postępowania w zakresie oceny zachowania radcy prawnego co skutkowało odmową wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że postępowanie dyscyplinarne prowadzone przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie ma na celu ustalenie czy doszło do naruszenia przez radcę prawnego obowiązków nałożonych na niego przez obowiązujące przepisy prawne, w szczególności postanowienia ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych oraz zasady zawarte w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego stanowiącym załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku, a także czy i na ile naruszenie to jest przez radcę prawnego zawinione i ewentualnie wymierzenie winnemu jednej spośród skatalogowanych kar dyscyplinarnych.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 u.r.p. radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 KERP naruszenie postanowień Kodeksu stanowi podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej. Po analizie zebranego materiału dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie uznał, że materiał ten nie pozwala na przypisanie Obwinionemu zawinionego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego. Brak bowiem podstaw by przyjąć, że opisane w skardze zachowanie radcy prawnego było sprzeczne z prawem, zasadami etyki (zwłaszcza określonymi w art. 38 KERP), godnością zawodu lub też by naruszało obowiązki zawodowe radcy prawnego.

Odnosząc się do stawianych przez Skarżącego zarzutów dotyczących rozpowszechniania przez radcę prawnego oskarżeń godzących w jego dobre imię oraz kierowania oszczerstw pod jego adresem zauważyć należy, że w okolicznościach omawianej sprawy są one nieuzasadnione. Zasadniczym dowodem, na podstawie którego Skarżący dowodził popełnienia przez radcę prawnego przewinienia dyscyplinarnego było pismo procesowe z dnia (…) roku sporządzone przez radcę prawnego (…) w odpowiedzi na wniosek Skarżącego o zobowiązanie Spółdzielni do udostępnienia określonych dokumentów, w którym to piśmie działający w imieniu Spółdzielni radca prawny uzasadniając odmowę udostępnienia dokumentów z powołaniem na działanie Skarżącego na szkodę Spółdzielni powołał się na treść art. 18 § 3 ustawy z dnia 16 września 1982 roku – Prawo spółdzielcze stanowiącego, że *Spółdzielnia może odmówić członkowi wglądu do umów zawieranych z osobami trzecimi, jeżeli naruszałoby to prawa tych osób lub jeżeli istnieje uzasadniona obawa, że członek wykorzysta pozyskane informacje w celach sprzecznych z interesem spółdzielni i przez to wyrządzi spółdzielni znaczą szkodę.*

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie treść pisma z dnia (…) roku wskazuje, że radca prawny działał w interesie klienta, a korzystając z wolności słowa i pisma nie przekroczył granic określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Uzasadniając stanowisko Spółdzielni w zakresie odmowy udostępnienia członkowi Spółdzielni określonych dokumentów radca prawny powołał się na przepis prawa powszechnie obowiązującego, którego zasadność zastosowania poddana została ocenie sądu w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym (…) w (…) z siedzibą w (…). Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie nie traktuje stanowiska zaprezentowanego przez radcę prawnego w omawianym piśmie procesowym z dnia (…) roku jako rozpowszechnianie nie popartych dowodami oskarżeń, ale jako działanie na podstawie i w granicach prawa, jak też w granicach rzeczowej potrzeby wymaganej w okolicznościach konkretnej sprawy. Fakt, że w toku postępowania sądowego wydano niekorzystne dla klienta radcy prawnego rozstrzygnięcie w przedmiocie zobowiązania Spółdzielni do przekazania Skarżącemu kopii wnioskowanych dokumentów z uwagi na przyjęcie, że Spółdzielnia nie udowodniła, że istnieje uzasadniona obawa wykorzystania przez Skarżącego udostępnionych dokumentów w celach sprzecznych z interesem Spółdzielni i przez to wyrządzenia Spółdzielni znacznej szkody nie przesądza, że radca prawny dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego. Ocena w zakresie zasadności odmowy udostępnienia wnioskowanych dokumentów z powołaniem na art. 18 § 3 ustawy z dnia 16 września 1982 roku – Prawo spółdzielcze pozostawała bowiem w gestii organu orzekającego w ramach wytoczonego przez

Skarżącego postępowania, jednak jak wspomniano nie stwarza ona podstaw do przypisania radcy prawnemu przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 38 KERP.

Zauważyć należy, że w skardze z dnia (…) roku Skarżący podniósł, iż jego dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego określonym w art. 64 u.r.p. oraz art. 38 ust. 3 KERP, przy czym nie sprecyzował jakie konkretne dobro zostało naruszone. W powołanym art. 38 ust. 3 KERP mowa natomiast, iż *radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta*. W pisemnych wyjaśnieniach radca prawny podniósł, że stanowisko zaprezentowane w piśmie procesowym z dnia (…) roku sporządzone zostało z uwzględnieniem interesu klienta w oparciu o informacje przez niego przekazane. Należy mieć na względzie, że praca pełnomocnika warunkowana jest dużym stopniem zaufania do wiarygodności opinii i relacji uzyskiwanych od klienta. To na podstawie dostarczonych przez klienta dowodów lub dowodów pozyskanych dzięki informacjom przez niego przekazanym możliwe jest budowanie strategii prowadzenia sprawy. Zważywszy na powyższe przyjąć należy, że radca prawny (…) nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od Spółdzielni w zakresie występowania uzasadnionej obawy wykorzystania przez Skarżącego wnioskowanych w piśmie z dnia (…) roku dokumentów w celach sprzecznych z interesem Spółdzielni i przez to wyrządzenia Spółdzielni znacznej szkody. Brak jest również podstaw by uznać za wiarygodne twierdzenie Skarżącego, iż radca prawny świadomie naruszył art. 38 ust. 1 i ust. 3 KERP, gdyż nie udowodniono, że w treści pisma procesowego z dnia (…) roku świadomie podał informacje nieprawdziwe, a tylko takie działanie mogłoby generować jego odpowiedzialność dyscyplinarną. Nadto, pierwotny zakres skargi dotyczył jedynie art. 38 ust. 3 KERP i skupiał się wokół odmowy udostępnienia wnioskowanych dokumentów.

Dla porządku jednak odnosząc się do wątpliwości Skarżącego co do tego w czyim interesie i na czyją rzecz działał radca prawny (Zarządu Spółdzielni czy Spółdzielni) należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 48 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 roku – Prawo spółdzielcze Zarząd kieruje działalnością spółdzielni oraz reprezentuje ją na zewnątrz, stąd też radca prawny legitymujący się pełnomocnictwem udzielonym przez Zarząd działał nie tylko w imieniu Zarządu, ale w imieniu i na rzecz Spółdzielni reprezentowanej z mocy ustawy przez Zarząd.

Nie negując prawa każdego obywatela do składania zawiadomień o możliwości popełnienia przestępstwa Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie nie podziela zarzutów Skarżącego, z których wynika, że twierdzenie iż Skarżący składając zawiadomienia do prokuratury o możliwości popełnienia przestępstwa przez członków Zarządu Spółdzielni podejmował działania na szkodę Spółdzielni miało wydźwięk oskarżeń i oszczerstw pod adresem Skarżącego. Zgodnie z powołanym już art. 38 ust. 1 KERP *Radca prawny, korzystając przy wykonywaniu zawodu z wolności słowa i pisma, nie może przekraczać granic określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą.* Uwzględniając powyższe, wypowiedzi radcy prawnego, w tym zawarte w pismach formułowanych w imieniu mandanta nie mogą stanowić podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej, jeżeli pozostają w granicach prawa i rzeczowej potrzeby ocenianej w kontekście całokształtu sprawy, w której czynność ta była podejmowana. *A contrario* radca prawny nadużywa przyznanej mu ustawowo wolności słowa i pisma, jeżeli posługuje się sformułowaniami, które wykraczają poza granice określone przepisami prawa i rzeczową potrzebą.

W orzecznictwie sądów dyscyplinarnych przyjęto, że przy ocenie, czy obrona interesów klienta uzasadniała określoną wypowiedź i w konsekwencji wynikała z rzeczowej potrzeby decydujące znaczenie ma charakter sprawy i jej okoliczności, do których zalicza się m.in. takie jak żądania i argumenty przeciwnika w sporze, które wymagają odparcia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006 roku, sygn. akt (….) .

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie treść stanowiska prawnego zawartego w piśmie procesowym z dnia (…) roku sporządzonym przez radcę prawnego (…) sporządzonym w ramach obrony interesów klienta wynikała z rzeczowej potrzeby i nie może stanowić podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego na podstawie art. 64 ust. 1 u.r.p. w zw. z art. 38 ust. 1 KERP jak też w zw. z art. 38 ust. 3 KERP.

Ubocznie podkreślić należy, że twierdzenia Skarżącego podniesione w toku posiedzenia w dniu (…) roku dotyczące procedury redagowania pism w Spółdzielni, w tym rzekomo przez radcę prawnego nie były objęte zakresem skargi, jak też zarzutem popełnienia jakiegokolwiek przewinienia dyscyplinarnego w tym zakresie, zatem nie były istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Podobnie jak sformułowany zarzut odmowy udzielania przez radcę prawnego porad na rzecz członków Spółdzielni. Tu jednak Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa, iż udzielanie takich porad powodowałoby konflikt interesów pomiędzy radcą prawnym a jego klientem, co w świetle przepisów prawa - także dyscyplinarnych - mogłoby prowadzić do działania radcy prawnego niezgodnego w prawem.

Podsumowując powyższe, decyzja Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie ze skargi Pana (…) na postępowanie radcy prawnego (…) odpowiada w pełni przepisom prawa mającym zastosowanie w niniejszej sprawie.

W myśl treści art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Z kolei art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego stanowi, że po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Dotyczy to odpowiednio rozpoznania środka odwoławczego od uzasadnienia orzeczenia.

Mając na uwadze podniesione okoliczności Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie orzekł jak w sentencji postanowienia.

Jednocześnie na podstawie art. 70^6 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych w Lublinie.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych niniejsze postanowienie jest ostateczne i nie służy od niego prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący	Członkowie	
Jerzy Piskorski	Anna Jakubowska-Rybczyńska	Olimpia Marcewicz